

ΞΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ GEORGES IMANN

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΟΥ ΓΙΑΤΡΟΥ ΝΤΕΡΑΣ



γιατρός Ντεράς καθόταν μόνος του στο γραφείο του, μελετώντας ένα επιστημονικό βιβλίο, όταν ξαφνικά κάποιος χτύπησε στην πόρτα, σιγά, διακριτικά...

«Ο γιατρός αναστήθηκε στο ελαφρύ αυτό χτύπημα.

— Έμπρός! είπε, ενώ η καρδιά του έπαυλε δυνατά.

Η πόρτα άνοιξε και μια χαριτωμένη νέα κόρη παρουσιάστηκε.

— Θέτε, είτε με φωνή μελωδική και γλυκιιά, ή θεία έχει λίγο πνεύμα.

— Καλά, καλά, απάντησε ο γιατρός, θα έρθω να την ιδώ. Κι' εσύ πώς είσαι, μικρή μου Μαριέττα;

— Έγώ είμαι πάντα καλά, απάντησε χαμογελώντας η νέα.

«Ο γιατρός την κύτταξε για μια στιγμή παθητικά. Μά ή Μαριέττα ήρνε γρήγορα-γρήγορα, σαν να μην μπορούσε να υποφέρει το βλέμμα του αυτό.

Μόλις ο γιατρός έμεινε μόνος, αναστέναζε κι' άρχισε να μονολογεί.

— Κάθε μέρα είνε και πύ όμορφη. Πώς περνάει ο καιρός!... Είνε δεκάξη δόκλιπρα χρόνια που μένει μαζί μας. Ήταν ένα μικρό, χλωμό κοριτσάκι όταν την πήραμε στο σπίτι μας. Και τώρα είνε όμορφη και τριανταφυλλένια, σαν την Άνοιξη. Ομορφία... Δεκάξη χρόνια πρίν, ο πατέρας της, ο φίλος μου και συνάδελφός μου Μπουσσάρ, πέθανε από μία πληγή που πήρε στον πόλεμο, στην κλωνιά μου. Και πεθαινόοντας μου είπε:

— Ροβέρτε, σου εμπιστεύομαι τη Μαριέττα μου. Τώρα που εγώ πεθαίνω, θα μείνη δολοφονηγή στον κόσμο, μα και δεν έχει μητέρα. Όρκισόν μου πως θα την αγαπάς σαν παιδί σου.

Τού το όρκιστικά. Άλλα το κακό είνε πως δεν αγαπώ τη Μαριέττα σαν παιδί μου. Την αγαπώ με πάθος, την αγαπώ φλογερά. Κά μου φαίνεται πως κι' αυτή άρριζει να το καταλαβαίνει. Είνε τρομερό, τρομερό!... Δεν μπορώ να κρύψω πειά την ταραχή μου όταν τη βλέπω... Και τί θα γίνει, Θεέ μου, τί θα γίνει, όταν το καταλάβει η γυναίκα μου; Άχιστα πολύ τη Μαριέττα, άλλ' αν αντιληφθεί τίποτε, θα γίνει θηρίο...

Φτωχή Μαριέττα!... Με πόση άφροσύνη περιποιείται την άρρωστη πάντα γυναίκα μου! Προσπαθεί ν' ανταποδώσει με άφροσύνη και με στοργή τις φροντίδες, με τις όποιες την περιβάλλουμε από μικρούνα.

Πώς την αγαπώ!... Πόσο την αγαπώ!... Είνε η όμορφιά, είνε η χαρά, είνε το χαμόγελο της ζωής μου.

Η γυναίκα μου είνε πάντα άρρωστη, γκρινιάρικα, νευρασθενική. Ένώ η Μαριέττα είνε πάντα γελαστή, όμορφη, παθητή.

Βέβαια εγώ είμαι πολύ μεγαλύτερός της, μα την αγαπώ σαν τη χαρά, σαν το φως, σαν την Άνοιξη.

Τη στιγμή αυτή ακούστηκε πάλι η φωνή της Μαριέττας έξω από την πόρτα του γραφείου:

— Θέτε, ή θεία είτε να έρθετε γρήγορα.

«Ο γιατρός Ντεράς χαμογέλασε πικρά.

«Γιατί δεν τόλμισε να μη μέσα; σκέφτηκε. Με τρώβαντα!.

Σηκώθηκε κατόπιν και πήγε στο δωμάτιο της γυναίκας του, όπου βρισκόταν κι' η Μαριέττα.

Η γυναίκα του είχε πάλι από όλα και τίποτα, όπως πάντα.

— Δεν έχεις τίποτα το σοβαρό, της είπε ο Ντεράς, αφού την εξέτασε. Να πης λίγο τίλο μ' άνθρωπο.

— Θα το ετοιμάσω άμέσως, είτε η Μαριέττα, κι' έφυγε από το δωμάτιο.

— Κλάωρη, είτε τότε ο γιατρός στη γυναίκα του, την κοιράζει πολύ τη Μαριέττα. Γιατί δεν προτιμάς να σε περιποιείται μία νοσοκόμα;

— Μιά νοσοκόμα; φώναξε η κυρία Ντεράς. «Ο Θεός να με φυλάει! Μα η Μαριέττα με περιποιείται σαν παιδί μου, θέλω να πεθάνω στα χέρια της.

«Κι' όμως δεν πεθαίνει», σκέφτηκε με μίσος ο Ντεράς.

Μά ξαφνικά ανατρίχασε. Είχε φτάσει λοιπόν ως εκεί; Να έπιθυμεί τον θάνατο της γυναίκας του; Να, μ' όλη την ηλικία των σαράντα οχτώ χρόνων, αυτός, ο διάσημος γιατρός Ντεράς, ο ζηλευτός επιστήμων, ο σοφός καθηγητής, είχε αγαπήσει για πρώτη φορά στη ζωή του, τόσο θετικά, τόσο τρελλά, μέχρι εγκλήματος, ένα νέο κορίτσι εικοσι δύο μόλις χρόνων.

Ξαφνικά η κυρία Ντεράς αναστέναζε.

— Και πόσον καιρό θα την έχουμε κοντά μας ακόμα τη Μαριέττα; ψιθύρισε. Είνε νέα, θα παντρευτεί.

«Ο Ντεράς έγνωσε κάτι να του σφίγγει τον λαιμό.

— Ξέρεις ν' αγαπά κανένα; ρώτησε τη γυναίκα του.

— Έτσι μου φαίνεται, απάντησε η άρρωστη. Άγαπάει...

— Ποιόν; ρώτησε ο Ντεράς, αγωνιώντας.

— Μά... τον Ίακωβο Ντερβίλ, αν δεν κάνω λάθος.

— Τον Ίακωβο Ντερβίλ! Έναν από τους πελάτες μου; Έναν άρρωστο;

— Έναν άρρωστο, που σε λίγο θα είνε καλά, καθώς λές και ού ο ίδιος. Είνε ήδη πολύ καλύτερα με τη θεραπεία που του κάνεις. Είσα θαμιάσιος γιατρός, Ροβέρτε μου. Μόνο έμένα δεν μπορείς να γιατρέψεις.

— Και πώς το ξέρεις πως τον αγαπάει; Ξαναρώτησε ο γιατρός.

— Μου το έχει εξομολογηθεί. Κι' αυτός τη λατρεύει.

— Πώς δεν μου είτε τίποτα έμένα;

— Δεν τολμούσε να σου το πη ή ίδια, Μου ανέθεσε έμένα να σου το πώ. Μά γιατί φαίνεται διασπαστημένος, Ροβέρτε; Ο Ίακωβος είνε θαμιάσιος νέος, ώριμος, πλούσιος.

— Να, μά είνε άρρωστος.

— Και όμως, όταν προσγίες σε ρώτησε αν του επιτρέπεται να παντρευτεί, του είπες ότι σ' ένα μήνα θα είνε πειά έντελώς καλά και σε θέσι να σκεφτεί για το μέλλον του.

— Δεν ήξερα πως θέλει να πάρη τη Μαριέττα.

— Τι θα πη αυτό; Μία φορά που του είπες ότι μπορεί να παντρευτεί...

— Να, ναι, έστω, αλλά δεν είνε δυνατόν να πάρη αυτός τη Μαριέττα.

— Μά γιατί, γιατί; Είνε τόσο καλός! Και η Μαριέττα τον αγαπάει τρελλά. Θα πάνε μετά τον γάμο τους να κατοικήσουν στη Νίκαια...

Τη στιγμή αυτή ιπήξε μέσα η Μαριέττα μ' ένα φλυτζάνι στο χέρι.

— Το τίλο σας με το άνθρωπο, θεία, είτε, και προσώρησε προς την άρρωστη.

Μά ο Ντεράς τη σταμάτησε:

— Μαριέττα, είτε, η θεία σου μου είτε το μυστικό σου, το μυστικό της καρδιάς σου. Μά είνε τρελλά, παιδί μου, το να θές να πάρης Έναν άρρωστο.

— Ά, ή θεία σάς μίλησε; είτε συγκινημένη η Μαριέττα, άφύγοντας με χέρια τρεμάμενα, το φλυτζάνι έπάνω σ' ένα τραπέζι και κριττάζοντας παρακλητικά τον Ντεράς.

Ήταν ξαφνικά όμορφη αυτή τη στιγμή, κατακόκκινη από τη συγκίνηση, με μάτια λαμπερά από μία παράξενη φλόγα, τη φλόγα της νεότητος και της αγάτης.

Ο Ντεράς ανατρίχασε κάτω από το βλέμμα των ωραίων ματιών της...

«Όχι... Όχι... Ο Ίακωβος Ντερβίλ δεν θα τ' αγαπώσε ποτέ αυτά τ' μάτια, αυτά τ' χείλη, αυτά τ' μολλιά. Δεν θα έσφιγγε ποτέ στην άγκυλιά του αυτό το σώμα...

Δεν θα έμεινε με την άρρωστημένη του πνοή την όλοσάνθη αυτή υπαίξη...

Και καθώς ο Ντεράς δεν έλεγε τίποτα, ή Μαριέττα του είτε δειλά:

— Θέτε, εδώσατε από ήμερών στον Ίακωβο την άδεια να παντρευτεί σε λίγον καιρό.

Το είπατε πως θα του κάνετε δέκα ένεσεις ακόμα και θα γίνη πειά έντελώς καλά.

— Δεν ήξερα πως πρόκειται για σένα.

μουρούνησε ο Ντεράς.

Έπενέθη τότε η γυναίκα του γιατρού και τον ρώτησε κάπως νευρασμένη:

— Μά έπί τέλους, τί θές να πής; Πρέπει να είσαι το ίδιο εδουνηδίτος, είτε για τη Μαριέττα πρόκειται, είτε για ένα άλλο κορίτσι.

«Ο Ντεράς φοβήθηκε μήπως προδοθεί κι' απάντησε:

— Καλά... Καλά... Για να ιδώμε πως πά πάχ ο Ίακωβος ως το τέλος της θεραπείας.

Ο Ίακωβος Ντερβίλ πήγαινε πραγματικώς όλο και στο καλύτερο τον τελευταίο αυτό καιρό, χάρις στη θεραπεία του καθηγητού Ντεράς.

Και η Μαριέττα ήταν όλη χαρά.

Αποκαλύδωσε ήδη τον Ίακωβο: «Ο άρραβωνιαστικός μου».

Κι' εκείνος της είχε υποσχεθεί ότι θα ζητούσε το χέρι της από τους θετούς της γονείς μόλις έκανε την τελευταία ένεση.

Μιά μέρα ο Ντεράς είδε τον Ίακωβο και τη Μαριέττα να κρυφομιλούν στο διάδρομο. Σε μία στιγμή μάλιστα ο Ίακωβος έσκυψε και φίλησε τη Μαριέττα στο στόμα.

Ο Ντεράς στεκόταν πίσω από ένα μεγάλο παραβάν, κι' έβλεπε τους δυό έρωτευμένους, χωρίς να τον βλέπουν αυτοί. Άκουσε μάλιστα τον Ίακωβο να λέη στη Μαριέττα:

— Ξέρεις, αγάπη μου, άφριο τελειώνει πειά ή θεραπεία μου. Έγλύτωσα, σώθηκα από τον θάνατο, μπορώ πειά να έχω δικαιώματα στη ζωή. Μπορώ να έλπωζω στον έρωτα, στην ευτυχία. Μεταφύο θα



Ήταν ένα μικρό, χλωμό κοριτσάκι όταν την πήραμε σπίτι μας...

σέ ζητήσω από τον γιατρό οριστικώς.

— Ναι, ναι, αποκαθίχθηκε η Μαριέττα. Θέλω να γίνω γρήγορα ο γάμος μας. Θέλω να φύγω γρήγορα απ' εδώ.

— Γιατί, αγάπη μου;

— Μή με ρωτάς γιατί, 'Ιάκωβε... 'Υποπτεύομαι κάτι το τρομερό... 'Όταν γίνω γυναίκα σου, θα σου τὰ πω όλα. Πρώτο το παρόν, μίλησε στο φετό μου πατέρα. Πάρε με από κοντά του...

— 'Ηούχασε, αγάπη μου. 'Όλα θὰ τελειώσουν σύμφωνα με τις επιθυμίες μας. Θὰ γίνης δική μου. Κανένας δέν μπορεί νὰ μὰς χωρίσει πειά...

Πίσω από τὸ παραβάν ο γιατρός κοιμωγεύοιτο ἄγρια, σκληρά, μοχθηρά, ἀκούγοντας τὰ λόγια αὐτῶν καὶ ψιθύρισε:

— Θὰ σὰς χωρίσω ὁ θάνατος!... 'Ο θάνατος!...

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ 'Ιάκωβος πῆγε στὸ γιατρὸ Ντεράς γιὰ τὴν τελευταία ἐνστά.

'Ο Ντεράς εἶχε ἕνα παράξενο κέρρι τὴν ἡμέρα αὐτή. Τὰ μάτια του ἔλαμπαν ἀλλόκοτα, ὅπως τῶν τρελλῶν. Κι' ἐνῶ ἔκανε τὴν ἐνστά στὸ νέο, τοῦ μίλοῦσε συγχρόνως, με φωνὴ μοχθηρὴ καὶ ὑπόκοψη:

— Μὴν κινεῖσθε, νεαροὶ μου φίλε. Σὰς τὸ ἔχω πει. 'Αρκεὶ μὰ ἀδεξία κινήσει, ἕνα μικρὸ λάθος, λίγο παραπάνω φάρμακο ἀπὸ ὅσο πρέπει, γιὰ νὰ σὰς σκοτώσουν σχεδὸν ἀμέσως... Γιὰ φαντασθῆτε, ἀλήθεια, νύκτανα ἕνα τέτοιο λάθος!...

'Ο γιατρός γελοῦσε νευρικά, λέγοντας τὰ λόγια αὐτά, κι' ὁ Ντεράβιλ γελοῦσε κι' αὐτὸς μαζί τὸν ἀντόποτο.

'Εξάρνα ὁ νέος ἔγινε κατακόκκινος. 'Η φλέβες τοῦ μετώπου του ἐξογκώθηκαν.

'Ο Ντεράς εἶχε ἐντομεταξὺ ἀποσύρει τὴ βελόνα ἀπὸ τὸ χέρι του, ἔπασσε μὴ ἀμυττοῖα ἀόμα, ξαναγέμισσε τὴ σύριγγα καὶ κρατώντας τὴν στὰ χέρια του, κιντοῦσε τὸν νέο με προσοχή.

'Ο Ντεράβιλ ἀπὸ κόκκινος εἶχε γίνει τώρα κατὰρχλιος κι' ἀνέπνευε με δυσκολία.

— 'Υποφέρετε; τὸν ρώτησε ὁ Ντεράς με φωνὴ βορῆν.

'Ο Ντεράβιλ δὲν ἀπάντησε παρὰ μ' ἕνα πνιγμένο βογγητὸ καὶ κλονίστηκε σύγχρομος.

Κι' ἔξαρνα, σὰν νὰ φώτισε ἡ φοβερὴ ἀλήθεια τὸ θολωμένο πνεῦμα τοῦ νέου, δοῦνῶθηκε, με μὴ τελευταία προσπάθεια, δοκίμασε νὰ κἀν ἕνα βῆμα πρὸς τὸν γιατρὸ, με τὰ μάτια ἀγριεμένα, προσπάθησε νὰ φωνάξῃ, μὰ ἡ κραυγὴ του πνίγηκε στὸν λάργγα του...

Τὰ γόνατά του λήγσαν, τὰ χέρια του κινήθηκαν σπασμωδικὰ κι' ἔπεσε βαρὺς κάτω στὸ πάτωμα, σὰν ἕνα πληγωμένο ζῶο!...

'Ο Ντεράς δὲν σάλεψε καθόλου ἀπ' τὴ θέα του, δὲν ἔδειξε καμμιὰ συγκίνησι. Κιντοῦσε μόνο τὸ ρολοὶ ποὺ ἦταν ἀντίκρου του. Μερικὰ δευτερόλεπτα πέρασαν...

'Ο Ντεράβιλ κοιτόταν πειὰ ἀσάλευτος στὸ πάτωμα, με τὰ μάτια δλάνοιχα...

'Ο Ντεράς πῆγε κοντά του, ἔσκυψε ἐπάνω του κι' ἀκούμπησε τ' αὐτὸ του στὴν καρδιά τοῦ νέου.

Κι' ὅταν βεβαιώθηκε διὰ τὴ ἐρωτημένη αὐτὴν καρδιά δὲν χτυποῦσε πειά, δοῦνῶθηκε, σήκωσε ἀποκασιστακὰ τὸ μανίκι τοῦ ὑποκαμίσου του, ἐτρώθηκε τὴ σάρκα του με τὴ βελόνα τῆς σύριγγας κι' ἔχυσε στὶς φλέβες του τὸ ἴδιο δηλητήριο, με τὸ ὁποῖο εἶχε σκοτώσει, λίγο πρὶν, τὸν 'Ιάκωβο...

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΜΠΩΜΑΡΣΑΙ

'Ο διάσημος Γάλλος θεατρικὸς συγγραφεὺς Μπωμαρσαί ἦταν, ὡς γνωστόν, γινὸς ἐνὸς φτωχοῦ ὄρωλογα. 'Η μεγάλης του δμοῦς ἐπιτυχίης στὸ θέατρο, τὸν ἔκαναν τόσο ἐνδοξο, ὥστε ἡ παρουσία του νὰ θεωρεῖται τιμητικὴ γιὰ τὰ ἀριστοκρατικώτερα σαλόνια τῆς ἐποχῆς του καὶ ἀπαραιτήτη γιὰ τὶς λιὸ ἐπίσημες ἀόμα δεξιώσεις τῶν ἀνακτόρων.

Σὲ μὴ τέτοια δεξίωσις κάποτε, ἕνας κακεντρέχης ἀλλοκός, ὁ ὁποῖος δὲν ἔβλεπε με καλὸ μάτι ὅλες ἐκεῖνες τὶς τιμὲς ποὺ ἀπεδίδοντο στὸν διάσημο συγγραφεὶ, τὸν ἐλλήρῳσε σὲ κάποια στιγμή με τὴν πρόθεσι νὰ τὸν ἐξεντελίσῃ καὶ νὰ τὸν ταπεινώσῃ, ἀποκαλύπτοντας ἐπὶ παρουσίᾳ τρίτων τὴν ταπεινὴν του καταγωγὴν.

— Μὰ τὴν ἀλήθεια, κύριε Μπωμαρσαί, εἶπε, σὰς βρῖσκω στὴν πιὸ κατὰλληλὴν στιγμή. Μοῦ ἔχει χαλάσει τὸ ρολοὶ μου. Κάμετέ μου, σὰς παρακαλῶ, τὴ χάρι νὰ τοῦτᾶξετε, νὰ ἰδῆτε τί ἔχει.

— Εὐχαρίστως, κύριε μαρκήσιε, ἀλλὰ σὰς πληροφοροῦ ὅτι δὲν ἔχω καμμιὰ δεξιοτήτα σ' αὐτὴν τὴν τέχνην.

— Εἶνε ὑπερβολικὴ ἡ μετριοφροσύνη σας, κύριε Μπωμαρσαί. 'Ελάτε, σὰς παρακαλῶ, τουτᾶξετε το.

'Ο Μπωμαρσαί βυτέρα ἀπ' αὐτὸ, πῆρε πραγματικὰ τὸ ρολοὶ στὸ χέρι του, ἀλλὰ με τρόπο τὸ ἄφησε ἐπὶ τῆς νὰ πῶσι καταγῆς καὶ νὰ γίνῃ κομμάτια.

'Ετσι ὁ μοχθηρὸς μαρκήσιος ἔφηνε καταφουροκισμένους καὶ χολοσκακισμένους γιὰ τὸ πᾶθμά του.

ΤΟΝ ΛΟΓΟΝ ΕΧΕΙ Η ΕΠΙΣΤΗΜΗ

ΠΩΣ ΘΑ ΓΙΝΕΤΕ ΜΑΘΟΥΣΑΛΕΣ

Θὰ φτάσῃ ἄραγε ποτὲ ἡ ἐποχὴ ποὺ ὅλοι οἱ ἄνθρωποι θὰ πεθαίνουν σὲ ἡλικία μεγαλειότερη τῶν 100 ἐτῶν;... Οἱ ὕμνωτολόγοι εἶνε βέβαιοι γι' αὐτὸ καὶ ὑποστηρίζουν μάλιστα διὰ ἡ κανονικὴ διάρκεια τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς θὰ ἔπρεπε νὰ εἶνε 100—150 χρόνια.

'Ο Μαθουσάλης ἔζησε 969 χρόνια!... 'Ο 'Αλμυρίνα, ἐπίσκοπος τῆς Αἰθιοπίας, ἔφτασε σὲ ἡλικία 150 ἐτῶν. 'Ο 'Αγιος Νάρκισσος, ἐπίσκοπος τῆς 'Ιερουσαλὴμ, ἔζησε 116 χρόνια. Τὸ 1637 πῆθανε στὴν Ἀγγλία κάποιος Τόμας Πάαρ, σὲ ἡλικία 148 ἐτῶν. Τὸ 1810 ζῶσε στὴ Γαλλία ὁ γιατρός Πέτρος Ντεφουρνέλ, 119 χρόνων. Τὸ 1850 ὁ πῆγε στὴ Ρωσία ἕνας γέρος 168 ἐτῶν. 'Ο 'Αμερικανὸς Τζων Σέλλ, τέλος, εἶχε τὸ 1914 ἡλικία 126 ἐτῶν.

'Όπως βλέπετε λοιπόν, τὰ παραδείγματα ἀνθρώπων ποὺ ἔζησαν περισσότερα ἀπὸ 100 χρόνια, δέν εἶνε καὶ τόσο σπάνια! Στὴν Εὐρώπῃ ὑπάρχουν καὶ σήμερα ἀκόμη, ἀρκετοὶ Μαθουσάλοι. Κάποιος σοφὸς μάλιστα ποὺ ἔμεινε πολλὰ χρόνια στὴ Βραζιλία, παρατήρησε ὅτι σὲ μερικὲς περιοχὰς τῆς χώρας αὐτῆς, οἱ ἄνθρωποι εἶνε ἑξαετακὰ μακρόβιοι. Σὲ κάθε δηλοδὴ ἐκατομῆριον κατοίκων, ὑπάρχουν 35 μακρόβιοι, ποὺ ἔχουν περάσει τὰ 100 χρόνια κι' ἔχουν φτάσει στὰ 120, ἡ καὶ στὰ 130. Στὴν Καλιφορνία πάλιν ἡ ἀναλογία αὐτὴ εἶνε πολὺ μεγαλειότερη: 'Υπάρχουν δηλαδή 100 μακρόβιοι σὲ κάθε ἐκατομῆριον κατοίκων.

Πολλοὶ ἐπίσης ἀπ' τοὺς μεγάλους ἐπιστήμονες, συγγραφεῖς καὶ καλλιτέχνες πῆθαναν σὲ πολὺ προχωρημένη ἡλικία. 'Ο διάσημος χημικὸς Σεβέρλ (γνωστός γιὰ τὶς μελέτες του ἐπὶ τῶν ζωϊκῶν λιπαρῶν οὐσιῶν), ἔζησε 103 χρόνια (1786—1889). 'Ο περσικὸς Γάλλος συγγραφεὺς Φοντενέλ ἔφτασε στὰ 100 χρόνια (1657—1757). 'Ο ζωγράφος Τσιανὸς πῆθανε ἀπὸ πανοῦχλα σὲ ἡλικία 99 ἐτῶν. Στὴν ἴδια ἡλικία ἔφτασε κι' ὁ ἀρχαῖος Σοφοκλῆς. 'Ο Μιχαὴλ Ἀγγελὸς πῆθανε 88 ἐτῶν. 'Ο Βοκκάκιος, ὁ Μαντζόνι, ὁ Βέρνι καὶ ὁ Νεύτων, 85 ἐτῶν. 'Ο Βολταῖρος, ὁ Φραγκλῆνος κι' ὁ Μετσοβίσιος, 84 ἐτῶν. 'Ο Γκαίτε, 83 ἐτῶν, ὁ Σούλλ καὶ ὁ Βόλτα, 82, ὁ Σατωβριάνδος, ὁ Ρώλεν καὶ ὁ Κάντ, 80 ἐτῶν.

Γιὰτί λοιπόν οἱ ἄνθρωποι πεθαίνουν συνήθως σὲ ἡλικία κάτω τῶν 70—80 ἐτῶν;... Διότι ἀπλοῦστα ἔχουν τὴν πεποίθησι ὅτι δὲν μπορούν νὰ ζήσουν περισσότερο!... Εἶνε δηλοδὴ αὐτὸ μὴ αὐτοβόλη πρὸς τὴν πληρόντισι ὅλοι με τὴ ζωὴ μας. 'Ο φεῖται διὰ σὲ μὴ ἰδέα — τὴν ὁποία κληρονομῶμε ἀπὸ γενεὰ σὲ γενεὰ, — ὅτι ὅταν κανεὶς γίνῃ 50 ἐτῶν, εἶνε πειὰ γέρος, κι' ὅτι στὰ 70 πρέπει μοιραίως νὰ πεθάνῃ!

Γιὰ νὰ φτάσουμε λοιπόν σὲ ἡλικία πολὺ προχωρημένη, πρέπει πρωτίστως νὰ πείσουμε τὸν ἑαυτὸ μας ὅτι δὲν ὑπάρχουν γεράματα. Αὐτὴ εἶνε ἡ μέθοδος, τὴν ὁποία συνιστᾷ κι' ἕνας μεγάλος 'Ιταλὸς γιατρός, ὁ δόκτωρ Γκάλλι.

'Ο γιατρός αὐτὸς μελέτησε τὶς βιογραφίαι τῶν μεγαλειτέρων μακροβίων καὶ εἶδε ὅτι πολλὰ ἀπ' αὐτοὺς περνοῦσαν ζωὴ ὅχι καὶ τόσο σίμφορη με τοὺς κανόνας τῆς ὑγιεινῆς. Ἀρκετοὶ γρασοπέτερες ἡ μακροβίους καπνιστοὶ, μπόρεσαν νὰ ζήσουν περισσότερο ἀπὸ 100 χρόνια. 'Ενας ἀπ' αὐτοὺς, ὁ 'Ιρλανδὸς Μπράουν, πῆθανε 120 χρόνων. Ἐάνω διὰ τὸν τάφο του οἱ συγγενεῖς καὶ φίλοι του χάραξαν τὴν ἐξῆς ἐπιγραφήν:

*'Ο ἄνθρωπος αὐτὸς ἦταν πάντα τόσο μεθυμένος, ὥστε με τὸ μεθύσι του τρώαζε καὶ τὸν θάνατο καὶ δὲν τὸν ἄφινε νὰ ζυγώσῃ!...

Μιὰ Γαλλίδα ποὺ ἔζησε 104 χρόνια, κάπνιζε πίπα ἀπ' τὴ νεῖατά της. Μὰ ἄλλη, ἡ 'Ελισάβετ Ντυρίε, ἔζησε 40 καφέδες τὴν ἡμέρα! Κι' ὅμως πῆθανε σὲ ἡλικία 114 ἐτῶν!...

Τὶ συμπεραίνουμε λοιπόν ἀπ' ὅλ' αὐτὰ τὰ παραδείγματα;... 'Ότι καλὴ εἶνε βέβαια καὶ ἡ ὑγιεινὴ ζωὴ, ἀλλὰ τὸν σπουδαιότερο ρόλο στὴ μακροβιότητα τὸν παίζει ἡ αὐτοπεποιθίσις, ἡ αὐτοβολή! 'Εχετε χαρακτηριστὰ δυνατό;... Αὐτὸ εἶνε τὸ καλύτερο τονατικὸ, τὸ μεγαλιτέρω φάρμακο γιὰ νὰ ζήσετε πολλὰ χρόνια!... Συγχρόνως πρέπει νὰ εἰσάτε πάντα ἐννοιαστοὶ καὶ πρόσοχοι, καὶ νὰ μὴ στενοχωρεῖσθε πολὺ γιὰ τὶς διάφορες ἀναποδιὲς τῆς ζωῆς. Καὶ τότε θὰ περάσετε ἀσφαλῶς τὰ 100 χρόνια!...

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΞΕΝΟΥΣ

Κι' ὁ πὸ καλοδεχομένους ξένος, γίνεται βαρετὸς ὅταν μείνει πολὺν καιρὸ σ' ἕνα σπίτι.

Δανικὴ.

Οἱ ξένοι ποῦρχνονται μέρα, εἶνε πὸ καλοδεχομένους ἀπὸ κείνους ποὺ μὰς ἔρχονται τὴ νύχτα.

Τσεχικὴ.

Εἶνε πρόστυχος ξένος ἐκεῖνος ποὺ δὲν πίνει στὴν ὑγεία τοῦ νοικοκύρη.

Ἀγγλικὴ.

Κι' ὁ μουσαφίρης εἶνε μπελᾶς ὅταν γαϊδουφορνεῖ.

Τουρκικὴ.

